

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

in an . . . . . 150 Lei
 pe jumătate . . . . . 75 Lei
 in străinătate . . . . . 300 Lei

Adresa: „UNIAREA POPORULUI”, Blaj, jud. Târnava-Mică
 Intemeietori: † AL. LUPEANU-MELIN și IULIU MAIOR
 Director IULIU MAIOR

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Ce va fi anul 1938?

Situație internațională tulbure — Foc în Spania și Răsărit — Frământări mari în sânul națiunilor

Iată o întrebare, care frământă mintea oamenilor învâțați, deprinși a cetii în semnele vremilor ce vin și în a descurca problemele tot mai încurcate ale acestei lumi. Ce va însemna noul an pentru viața bietei omeniri? Se arată ca un uriaș semn de întrebare și cuprinde în el o mare de taine. Va fi pace sau război? Fericire și liniște sau pătimiri și dureri? Sunt lucruri cari sau de gândit multora, mai ales astăzi, când frământarea și zbuciumul lumii a ajuns la culme.

Căci fără îndoială au mai fost ele zile grele și pline de încercări și frământări, dar ca cele de azi nu. Încă nu s'au indecat rănilor vechiului război. Nu s'au scut încă nici lacrimile orfanilor și văduzelor. Milioanele de morminte de pe câmpurile de luptă încă n'au prins felină groasă de-asupra lor, și pare că un nou război se anunță. Așa spun cei învâțați și semnele vremii pare că tot într'asta trag. Zărilor sunt tot mai tulburi și mai amenințătoare. Din cele patru părți ale lumii se ridică nori grei prevestitori și din adâncuri se simte cum mugește furtuna. Furtună deprinsă însă nu din văzduh infuriat și tulburat, ci din guri de puști și tunuri ucidentoare.

Dacă pacea Europei a fost cât de cât salvată în anul care a trecut, nu se știe ce va aduce noul an. Viitorul se arată tot mai negru și mai întunecat. Pretutindenea nici o nădejde de pace, nici un sprijin și rasim.

Popoarele se închid tot mai mult înăuntrul granițelor lor. Încearcă să-și clădească o nouă viață, pe alte temelii și pe alte credințe de cât cele vechi.

Ura și vrajba dintre ele a crescut și mai mult și prăpastia care le desparte s'a mărit și mai adâncă. Pacea pare că trăiește ultimele clipe. Neamurile mugesc și se frământă ca valurile mării răscolite în timpuri de furtună.

Țările se dușmănesc și uneltesc una împotriva altora. Preocuparea de căpetenie a tuturor este războiul. Toate pregătirile nu le fac decât pentru asta, pentru a fi cât mai temute. Fabricile de armament înghit sume uriașe. Alianțele vechi se desfac și se încheie altele noi, tot mai amenințătoare pentru liniștea Europei. Fronturi uriașe de credințe deosebite se ridică dela un capăt la altul al lumii.

Italia, Germania, Spania, Japonia, unite într'un puternic bloc, vreau o nouă așezare a lumii. Societatea Națiunilor, singurul tribunal de pace între popoare, s'a dovedit de atâtea ori neputincioasă și nu se știe cât va mai viețui. Popoarele trec peste hotărârile ei și-și fac dreptatea pe care o cred, pe calea armelor. Nu s'a scurs decât un an de când Italia a trecut prin sabie și joc întreagă Abisinia, și un monarh fără țară și sărac colindă de-atunci lumea, cerând sprijinul și ajutorul altora. Tratatelor vechi sunt uitate și nebdăgate în seamă și lumea caută să treacă peste ele. Întărită prin alianțe noi, având la spate sprijinul unor puternice state Germania își spune tot mai hotărât și mai apăsător pretențiile ei coloniale. Războiul din Spania încă nu s'a sfârșit, iar în Răsărit alte 2 mari popoare încețșate în cel mai cumplit măcel se svârcolesc asemenea balaurului din poveste. Rusia le trimite în continuu arme și specialiști și spune că ceace face ea e puțin, pe lângă ceace trimite Anglia și Statele-Unite.

Neastâmpărați, ca nisipul pusthurilor lor, Arabii se ridică tot mai hotărâți și mai amenințători în fața Angliei și a intereselor ei. Situația internațională este cât se poate de tulbure și prevestitoare de rău. Conducătorii marilor puteri în staturi și întruniri, trimișii lor colindă Europa și încheie tratate de o înțelegere covârșitoare. Pacea este tot mai uitată și tunul bubuit cât se poate de des, iar societatea Națiunilor pe cale de destrămare. Aceasta este fața noului an care vine, și nu este de loc îmbucurătoare și prevestitoare de fericire, ci întunecată și greu de tălmăcit, încât cu adevărat putem spune că trăim vremuri grele și nu se știe, ce va aduce stiva de mâne.

Și răspunsul la întrebarea aceasta cu greu se va găsi. El nu se află nici în cursul stelelor și nici în liniile încurcate ale mânilor noastre, ci el stă, după cum scrie un mare învățat, în iscusința și dibăcia noastră, în tăria și știința cu care se vor lua hotărârile și se vor conduce evenimentele.

Neamurile prea l-au uitat pe Hristos în șoala și frământarea lor, prea i-au nesocotit învățăturile lui, și deaceia rădăcese în întunec, singura cărare dreaptă și ieșire spre lumină fiind numai crucea pătimirii lui Hristos și evanghelia creștină.

Sever Barbu

Omul nu se naște învățat

Omul când se naște e filința cea mai nepricepută și neajutorată de pe pământ. Feșii animalelor în câteva zile sau luni își știu căuta hrana, se știu feri și apăra de primejdii. Copilul e nepatincios până târziu, și de ajutorul părinților mai are lipsă și după ce s'a însurat Dumnezeu i-a dat omului minte, ca prin ea să cunoască toate cele de lipsă pentru hrană și apărare, prin mintea lui, dar luminată și aceasta de părinți, de dascăli, de școală.

Dacă nu învață cu mintea lui, dela alții, omul rămâne până la bătrânețe cea mai neajutorată ființă.

Mulți au crezut, la începutul României Mari, că-i ușor lucru să te schimbi din cetățean împilat, în cetățean liber, în cetățeanul Statului tău național. Dupăcum mulți cred, că dacă din sărăcie ar ajunge deodată la mare bogăție, el ar ști cum să trăiască și ca oamenii avuți, ca domni mari. Sau cum spun, lăudându-se, unii bogăți, că ei ar trăi și în sărăcie. Dar se înșală cu toții: Nu poți ști un lucru pe care nu l-ai învățat, cu care nu te-ai obișnuit. De aceea cei mai mulți cari au ajuns pe negândite la bogății mari, le bat în pinteți în câțiva ani. Iar atâția bogăți cari au ajuns săraci, se spânzură ori se împușcă, după cum nu-i zi să nu cetim în gazete.

Deci nici din cetățean supus și împilat nu poți ajunge un cetățean slobod, în țara ta, fără a învăța, cum trebuie să te porți în noua stare în care ești.

Pentru a lămurii dintr'una acest adevăr iată vom spune, ce vedem și auzim cu toții în România Mare: cel mai mulți români cred că în patria lor au numai drepturi, nu și îndatoriri. Cel mai mulți așteaptă tot binele numai dela Stat, dela guvern, dela stăpânire, și toată vina pentru relele din țară o pun numai pe stăpânire, pe ei deloc.

Dar a crede și a simți așa, este cea mai mare rătăcire.

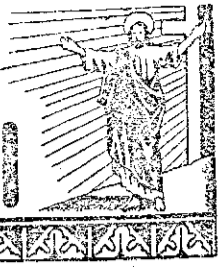
Statul național, adevărat o țară și o stăpânire în care sunt adunați toți fiii unui popor nu e o țară în care curge lapte și miere, de-a gatz. Stăpânia nu-i o comoară fără fund, din care să tot scoți și să nu se mai isprăvească. A fi cetățean liber nu însemnează a primi toate de-a gata, nici a munci mai puțin ca înainte. Nici a pune vina pentru răul de care suferi, pe alții.

A fi cetățeanul unei țări slobode, a țării tale, însemnează a fi sluga și soldatul ei harnic și credincios, a-ți da toată puterea ta de gândire și de muncă pentru binele obșteșc.

A aduce mai mari și mai grele jertfe, decât până ai fost în robie. Iată ce trebuie să învețe fiecare în România Mare.

Dela „Astra”

GRĂUNTE SUFLETEȘTI

Jertfa

Știm că Avel a ucis și jertfit întâile născute ale tormeii sale. Cain a nimicit și jertfit lui Dumnezeu roadele pământului. Noe a ucis și ars animale, după ieșirea sa din barcă. Văduva din sf. evanghelie a cinstit lui Dumnezeu în biserică cei din urmă doi fileri pe cari îi mai avea și, spune sf. evanghelist Marcu, că mare jertfă a adus prin aceasta Domnului (12, 43). Mare jertfă au adus Evreii cari, după ce Dumnezeu le-a dat prin Moise, pe muntele Sinai, tablele legii, au adunat aur, argint, pietri scumpe, purpură și alte scumpetori, ca să ridice cortul mărturiei.

Ce au făcut așadar Avel, Cain, Noe, văduva din sf. evanghelie și Evreii cei vechi? Au oferit sau dat lui Dumnezeu un lucru plăcut lor și prețios, și prin nimicirea acelui lucru au dovedit că Dumnezeu este stăpânul cel mai mare. Iar aceasta nu este altceva decât jertfă.

Avel a ucis miei, Noe a ucis mai multe feliuri de animale, Cain a ars bucate. Așadar în *în Testamentul Vechiu erau două feluri de jertfe, sângeroase și nesângeroase*. Jertfele sângeroase se aduceau în modul următor: animalele se ucideau, sângele lor se vărsa înaintea altarelor, carnea se ardea, iar uneori se mânca de către preoți și jertfitori. Jertfele nesângeroase, roadele pământului, sau se ardeau, sau se mâncau; vinul de pildă se vărsa în fața altarului. Prin jertfele sângeroase jertfitorii voiau să arete că, precum nimicesc ei animalul sau rodul acela, întocmai așa i-ar

putea nimici și pe ei Dumnezeu, fiindcă ai lui suntem cu toții.

Jertfele acestea se aduceau, ori ca să-l laude pe Dumnezeu, ori ca să-i mulțumească pentru binefacerile primite, ori ca să-i ceară ajutorul, ori ca să-l împăce.

Jertfele pentru păcat se aduceau cu gândul, ca prin ele să se îmblânzească Dumnezeu și să-i ierte omului păcatele. Din jertfele acestea se făceau două părți: una se ardea, ca să-l îmblânzească prin nimicirea aceasta pe Dumnezeu, iară cealaltă parte li-se ddea preoților, ca să se arete că iertarea păcatelor o dă Dumnezeu prin mijlocirea preoților.

În Testamentul Nou Domnul nostru Isus Hristos s'a jertfit pe sine pe lemnul crucii și prin jertfa sa aceasta a laudat pe Dumnezeu, i-a mulțumit pentru binefacerile primite de noi oamenii, i-a cerut ajutorul și l-a împăcat pentru toate păcatele trecute, de acum și viitoare ale lumii. El însă, prin nemărginita sa dragoste pe care o avea pentru noi oamenii, *a întemeiat, la cina cea de taină, o jertfă nouă, care este sfânta liturghie*.

După spălarea picioarelor apostolilor, Isus s'a așezat adevărat la masă, a luat pâinea în mâinile sale, a privit la ceruri, a mulțumit, a binecuvântat-o, a frânt-o și a dat-o apostolilor săi zicând: „*Luți mâncăți, acesta este trupul meu*“. După ce apostolii au mâncat trupul Domnului, a luat Isus paharul cu vin, a mulțumit, l-a binecuvântat și l-a dat apostolilor săi zicând: „*Beți dintru acesta toți, acesta este sângele meu, al Legii celei nouă, carele pentru voi și pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor. Aceasta să o faceți întru pomenirea mea*“.

Prin cuvintele din urmă le-a dat și apostolilor săi porunca și puterea ca să aducă aceeași jertfă și ei. Și de atunci această jertfă a Legii celei Noi se aduce pe întreg rotogolul pământului, fără întrerupere.

Scopul de căpetenie a acestei jertfe este iertarea păcatelor, dupăcum se spune în cuvintele de întemeiere.

La sf. liturghie Hristos este cel ce jertfește și tot el este și cel ce se jertfește.

Preotul la altar este numai înlocuitor sau unealta lui Hristos, căci Hristos este cel ce jertfește. Aceasta se vede și din cuvintele de consacrare și prefacere. Ca preotul nu zice: „*Luți mâncăți, acesta este trupul lui Hristos*“, ci „*acesta este trupul meu*“ și „*acesta este sângele meu*“.

Hristos este și cel ce se jertfește. Aceasta o adevăresc toți sfinții, și această o mărturisește și biserica noastră când rugăciunea dela sf. liturghie zice: „*că tu ești cel ce aduci și cel ce te aduci*“ (jertfa).

Sf. Liturghie prin urmare nu este numai o închipuire a jertfei de pe cruce asemenea unei cruci sau unei icoane; nu este numai o aducere aminte de jertfa de pe cruce, ci este *aceeaș jertfă* care s'a adus pe cruce, prin urmare are același preț și are aceeași putere. Deosebirea este că pe cruce s'a jertfit Hristos în mod săgeros ca om, la sf. liturghie însă se jertfește, în mod nesăgeros și fără dureri sub tormeile pământului și ale vinului.

După ce așadar toate popoarele au adus și aduc jertfe lui Dumnezeu, atât Legea Vechie, cât și în vremea de acum curine se și chiar trebuie ca și noi să aducem cât mai multe jertfe lui Dumnezeu atât pentru a-l lauda pe Dumnezeu și a arăta că noi suntem nimica pe lângă el, cât și pentru a-i mulțumi pentru binefacerile primite, apoi pentru a-i cere noi ajutoare și pentru a-l împăca pentru multele și grelele noastre păcate. Și fiindcă sf. liturghie se poate aduce și pentru cei vii și pentru cei morți, să nu întrelăsăm nici un prilej de a-i și aduce aceste jertfe.

Mai mult, biserica a și afurisit pe acei cari nu cred acest adevăr de credință, de aceea a adus canonul următor: „*De v zice cineva că jertfa din sf. liturghie*

Foia „UNIRII POPORULUI“

I. P. S. Dr. Valeriu Traian Frențiu,
Episcop român-unit de Oradea,
cu ocazia

Jubileului de 25 ani de Episcopat
(14 Ianuarie 1916 - 14 Ianuarie 1938)

*Se 'mplinesc azi, Preasfințite douăzeci și cinci de ani
De când Christ Mântuitorul pe-a Ta frunte-a așezat,
Cununa de pietri scumpe și păstor te-a consacrat,
A Sa turmă credincioasă s'o conduit pe calea*

[dreaptă,

*L'adevărata viață — și cu vorba Ta 'nțeleaptă,
Să vestești doctrina sfântă, a iertării și-a iubirii.*

*Și-ai pornit cu 'nfrigurare pe cărarea glorioasă
Ce-au croit-o înaintași Arhieriei nemuritori,
Frângând pâinea ce-a curată a cereștilor comori,
Credincioșilor cucernici, dela mic până la mare —
Și fiind în inimi trează, sfânta neamului chemare,
Intr'o vreme când dușmanii să ne piardă se trudeau.*

*Cei sărmani, lipsiți sorții, cei orfanți, năpăstuiți,
Au aflat în Tine-un Tata, blând și darnic, tubitor —
Erau ei doar' preasubiții bunului Mântuitor —
Mecenat fără pereche, pentru-a Domnului mărire,
De mândrie românească, pentru tinere vârstare.*

*Și prin ale noastre sate, câte sute de biseriei,
Înălțatu-s'au din mila mare-a Preasfințit Tale;*

*Câte lacrimi fost-ru șterse, câte chinuri, câtă jale...!
Ai trudit cu sfântă râvnă ca pe toți să-i mulțumești,
Șă-i robești lui Christ și astfel să-i sfîntești, să-i*

[mântuești

Ai fost tuturor: Părinte, Frate, Prieten și Păstor!

*Astăzi, sute, mii de inimi, cufundate'n rugăciune,
Cer Stăpânului a toate, într'un susur lin și rar:
— Doamne, peste El coboară raza sfântului*

[Tău har

*• Și-L păzește cu-a Ta mână întru mulți ani, fericit,
• Vestitor fără prihană al Cuvântului mării —
• Spre mărirea Ta cea mare și a neamului folos.*

Traian Râmleanu

Nenea Iancsi

Pe nenea Iancsi, cum se obișnuiește satul să-l numească, — îl văd adeseori în clipele de aduceri aminte. Era bătrânul, cât un uriaș din povești și stăpâna o voce, ca de tunat în miez de vară. Când se așăța, se 'ndrepta din șele, de-i trozneau ciolanele, încrunta sprâncenele ca niște snopi involburăți de vânt, te sfredelea cu ochii, ca și cum ar fi implantat două cuțite și de aveai curajul să nu te dai lovins, nu-ți da vreme să numeri trei și te mirna, de făceați mătânil. Mai rar o fire rânzoasă într'un trup de taur ca a lui. Cine-l cânta pricina, o găsea; iar cui nu-l ardea de doftor, îl ocolea ca pe cănele turbat.

Când îl prindeau frigurile chefului, îl și-

nesu cu săptămânar. Umbra din birt în birt fără să-l se împotrivescă cineva. Nu cunoștea nici pe popa satului, nu se sfîta nici de ascuțișul balonetei, când îl prindeau toanele răchiiului. Bea, spârgea tot ce-l legea în cap. Când se trezea, își da cu pumnii în cap: „*acum lucră Iancsi și plătește!*“

Să nu-l vedeți pe Iancsi un bețivan cu dinar, care-și bea halnele de pe el. Nu. Credeuse între nemeși și învățase omul a petrece nemeșete: să curgă beutura ca din găleată să-l cânte lăutarul la ureche. Asta-l era moartea. Când îl gădilea sunetul doagei necate și-ar dat țiganului și cămașa de pe el. Avea un noroc mare: îl cântau muzicanții mai mult de frică, decât pentru bani. Așa scăpa mai ușor. Și își făcea „șiru“ după placul inimii.

Când îl doboră osteneala nopților nedormite și povara beuturii, se odihnea două, trei zile în rând, fără de-a lua bucatură în gură. În a treia, a patra zi, după ce și da câțiva pumni în cap, se așternea lucrului. Și muncea cât doi, ba uneori ținea locul la trei. Astup gaurile datoriei făcute, mai n-ținea unele năcazuri, mai înoda și ceva pentru mâine. Apoi când îl venea sorocul, ca lunateculul lui plin, își făcea iară cheful, după asemănarea celor dinainte.

Mai multă frică ducea de nenea Iancsi crâșmarul Șoim și balabusta lui Reșea. Dă domnișoara Frida, odrasla lui Șoim, nu mi amintesc. Pe asta era s'o îngroape în câte-

și numai de laudă și de mulțumită, ori o simplă pomenire a jertfei de pe cruce, iar nu ar fi jertfă de împăcare; ori că ar fi de folos numai celui ce se împărtășește dintr'asa, și că nu trebuie să se aducă pentru cei vii și pentru cei morți, pentru păcate, pentru pedepse, pentru facere destul și pentru alta lipse: să fie anatema (să fie afurisit sau scos afară din biserică).

Din aceasta sfântă jertfă au mare folos toți cei ce sunt de față la sf. liturghie, apoi preotul care slujește și acela sau aceia pentru cari se slujește. Cel mai mare folos însă îl trage din această sf. jertfă acela sau aceia pentru cari se aduce sf. jertfă a liturghiei.

Banii cari se plătesc preotului pentru sf. liturghie nu se dau pentru a plăti sf. liturghie, pentru că sf. liturghie nu se poate plăti în bani, ci pentru a avea cu ce trăi preotul, că doară și el este om, și ca atare are lipsă de hrană, încălzire, îmbrăcăminte, iar la noi de susținerea familiei. În veacurile dintâi ale creștinismului nu se dădeau preotului bani, ci pâine, vin, unt de lemn și tot ce ceace avea trebuință.

Sfânta jertfă liturgică este cea mai minunată dintre toate tainele sfintei noastre religii, ea este cel mai înalt sacrament al Legii celei Noue. Prin ce putem aduce lui Dumnezeu mai mare mărire? Prin ce i putem mulțumi mai potrivit pentru binefacerile primite? Prin ce ne putem împăca mai bine cu el? Prin ce putem oare câștiga mai multe daruri?

Ei bine și dacă toate acestea le cunoști atât de bine, pentru ce nu rogi pe parohul tău să-ți slujească cât mai multe sfinte liturghii? Pentru ce nu iai pildă dela popoarele luminate ale Apusului, ale căror preoți atâtea liturghii au de slujit, încât sunt siliți să le trimită la Roma, ca Părintele creștinătății să le împărțească preoților de pe întreg rotogolul pământului? Pentru ce îți mai mult la cutare cetanie ori deslegare, care nici pe departe

nu-ți poate fi atât de folos ca o singură sfântă liturghie?

Înțelege deci, iubite creștine, marile foloase ale sfintei jertfe liturgice, împărțește-ți lucrurile de așa ca să poți da cât mai multe sfinte liturghii, înainte de toate pentru cei morți, iar apoi pentru tine, pentru familia ta, pentru toate gândurile și planurile tale, și vei vedea, cum îți va ajuta Dumnezeu văzând cu ochii.

Părintele Iuliu

Știri bisericești

Sărbătorile la Blaj. Sărbătorile Crăciunului și ale Bobotezii au trecut și în acest an în aceeași înfrățire și dragoste creștinească ca și în anii trecuți. În ziua de Crăciun I. P. S. Mitropolit a sălășit sfânta liturghie în catedrală și a predicat, iar a doua zi la biserică parohială. De anul nou preoții, profesorii și oficanții Blajului au prezentat banului Arhieru urările lor. Tutaror le-a răspuns I. P. S. în o cuvântare părintească plină de îndemnuri și sfaturi creștinești. În ziua de Bobotează, după liturghia din catedrală, slujită de I. P. S., a urmat procesiunea la râu, unde s'a făcut sfințirea apei.

Exerciții spirituale pentru întemnițați. În remanța din Lecce, Italia, s'au ținut în anul 1936 exerciții spirituale. Deși nu li s'au ascultat cu drag Anul trecut directorul închisorii a văzut că foarte mulți deținuți s'au îndreptat. De aceea s'a rugat de minister, să-i dea voie să țină exerciții și în 1937. Ministerul i-a dat voie. Exercițiile le-au ținut doi călugări ieșuți. Deținuții li-au ascultat cu drag și la sfârșitul exercițiilor s'au spovedit și cuminecat cu toții. — Ce minunat ar fi dacă s'ar încerca și la noi cu exercițiile spirituale pentru robii!

Convocarea sinodului diecezan din Oradea. Înaltpreasfinția Sa arhiepiscopul Dr. Valeriu Traian Frențiu, convoacă pentru ziua de 14 Ianuarie 1938 un mare sinod diecezan la Oradea, la care vor trebui să ia parte

toți fruntașii clerului diecezan. Sinodul va fi deschis în biserică Catedrală și se va începe după slujirea unei sfinte liturghii. Urmarea desbaterilor se va face în palatul vladicesc, iar încheierea în Catedrală. Se va discuta cu acel prilej banul mării și bisericii noastre din acea parte de țară.

Rusia a gătat-o cu preoții creștini.

Ori cât er spune ei bolșevicii, dar în Rusia numai libertate nu-i și mai ales libertate religioasă. Tinta atacurilor a fost și este atâta timp cât va dălni bolșevismul, biserica. De când au ajuns bolșevicii la domnie în Rusia, de atunci și biserica a fost prigonită în conștiință. Preoții ei au fost schingiuiți, deportați în Siberia sau omorâți în cele mai barbare chinuri. Acum vine vestea că poliția secretă a Bolșevicilor a arestat încă 5 preoți creștini. Pe întreg teritoriul întinsei Rusii n'au mai rămas decât foarte puțini preoți catolici cari mereu sunt prigoniți de autoritățile sovietice. Cei 810 preoți și 8 episcopi, pe cari biserica îi avea în Rusia au fost de mult deportați și închiși. Pe de altă parte cu biserica protestantă s'a și terminat prin arestarea ultimilor 2 preoți cari mai erau.

Pastorală de Anul nou a I. P. S. mitropolit Alexandru

De anul nou, început de viață nouă mai bună mai cuminte și mai creștinește trăită ea în trecut se așteaptă dela origicine. Și pururea îngrijat de fericirea și liniștea noastră sufletească, bunul nostru arhieru I. P. S. mitropolit Alexandru ne-o cere și nouă.

Pastorală de Anul nou este plină de îndemnuri și creștinești sfaturi pentru o mai creștinească viațuire. O viață ridicată deasupra tuturor patimilor, ca mândria, lenea, sgârbenia, trufia și necurăția, trăită, după cum spune Sf. Apostol Pavel, cu gândul la viața de dincolo, după dreptate, trevie și bună credință.

Citiți „UNIREA POPORULUI“

rânduri pe spesele lui Iancsi. Și nu de mâna lui Iancsi era să-și dea ortul răbincului, nu, căci dumnealui de-și scăpa ghiarele în octoarele Fridel, o făcea papricaș.

Altcum își făcea Iancsi cheful cu cei ce se țineau de casa și masa lui Șolom. În loc de bună dimineața Iancsi răcnea una de plezneau cercurile de pe butolașele cu oțet ale ovrenului. Cesta se făcea vesel și-l primea pe Iancsi ca pe-un „solgăbirău“.

— „No che țară este vole bun la Iancsi. Asta bun la dumnealui, bun la mine, bun la amândoi“.

Jupâneasa Rașela se îngropa între perni când auzia glasul lui Iancsi. De când aceasta a rupt chehnăralul și n'a lăsat sticlă întregă, nici scaun sănătos, dumnealui a căpătat bătaie de loimă.

Nu numai cărciumarii, ci și vecinii aveau de furcă cu nenea Iancsi. Noapți de-arândul nu puteau închide un ochiu de urletele lui. Dar nimeni nu îndrăznea să-l domolească, să-l amenințe. Ar fi suflat în boboteale.

Uitasem să vă spun, că în satul lui Iancsi, puțini, foarte puțini Români își cunoșteau limba marelui lor. Bleșilor oameni li-s'au înecat portul, limba în marea de străini. Numai sufletul le-a rămas curat, neprihănit. Mai cu seamă a lui Iancsi, a rămas mai strălucitor ca un luccefăr, și mai mare ca un munte. În bușteanul acesta de om fierbea, clocotea, se sbuciuma

un suflet de român, ca și care rar se putea găsi pe meleagurile acelea.

Dacă în satele din jur românii nu mai îndrăzneau să-și amintească neamul, în satul lui Iancsi era val de capul celui care nu era mândru pe strămoșii lui.

Pe cine-l vedea Iancsi scobăitând în credința românească, mi-l scărpină și țesela cu vorba, de-l săreau slăbiciunile din tot cuprinsul gospodăriei lui.

Părintele Doru încă nu era cruțat de ocările lui Iancsi. Ca om cu carte, trecea în talpas la căplănul ungur, ca să-și mai omoare vremea. Deși bun român, Iancsi îl înțepa adeseori: „ce-i părinte, când ne vinzi biserica?“

Și era o minune, că ungarul nu luau în nume de rău pornițiile lui Iancsi. Din contră, îl atimau mult și-l alegeau în toate comisiile satului. Înaintea lui Iancsi nime nu îndrăznea să batjocorească numele de român, iar dacă vre-un dirigător scăpa vorba de ocară, fără de a ști că Iancsi poartă alt suflet, decât limba și portul, pe cari le arată; de grabă i se răspundea îndesat: „Măria Ta, mai domol cu batjocura, că nu ți-am furat nimic“.

Și sub privirea cruntă a lui Iancsi, care acoperea un clocot de revoltă, amuțea și cel mai îndrăzneț glas.

Se spunea că odată, în viață, mai mult în glumă, decât în adins, un solgăbirău trufaș a poruncit jandarmilor să lege în lanțuri pe Iancsi, pentru sfățare la rebeliune. Și urlașul,

pe care nu l-ar fi putut învinge patru oameni, s'a lăsat ferecat și și-a purtat osânda din sat până în oraș, cu o mândrie, vrednică de invidiat. Acelaș solgăbirău i-a pus pe picior liber, întinzându-i mâna la despărțire. Dar Iancsi nu l-a primit-o, zicând: „Măria Ta, mâna mea e mână de tâlhar. Ea a purtat lanțurile rușinei. Nu e vrednică se strângă mână de domn... Locul ei ar fi numai pe beregată“.

După întâmplarea asta a tras Iancsi un chef, de l-a mers vestea în nouă sate.

N'am putut știrici dacă nenea Iancsi a ajuns zilele libertății. Presupun, că dacă l-a învrednicit Dumnezeu să-le sjuogă, și-a vărsat toată bucuria într'un chef, cu lăutaril, cântându-i la ureche. Și cred, că nu mă înșel, când spun, că ungarul n'or fi avut pentru ce plânge, căci s'au purtat destul de omenește cu românii, ascultând sfatul lui Iancsi:

— „Fiți oameni, ca să fim și noi oameni, când se va învăli roata“.

Petrea Dascălul

Un ospăț și pentru cei săraci. În toată țara Egiptului se fac mari pregătiri, pentru căsătoria regelui acestei țări și se așteaptă cu înfrigurare ziua când va fi nunta. În capitala țării s'au construit trei corturi uriașe, încare timp de trei zile se va servi mâncare la câte 100 mil de săraci.

DE PRIN SATE

Din Brezoi

Un popor cuminte și credincios. Dragoste și alpire față de altar și biserica strămoșească

Creștini buni și cu frica lui Dumnezeu sunt credincioșii parohiei unite de curând întemeiată în comuna Brezoi jud. Râmnicul Vâlcea. Familii adunate din toate părțile Ardealului pentru a-și câștiga o pâine mai bună pe lângă fabrica de cherestea „Carpatina”, în mijlocul atâtor alte religii nu rareori puțin binevoitoare, au rămas strâns legați de biserica noastră strămoșească unită. Căci, deși cercetați abia din două în două săptămâni de părinți misionari din Blaj, totuși dragostea lor pentru credință și biserică a rămas și este nestrămutată.

Ogor binecuvântat de Dumnezeu, unde vorba și pilda bună este ascultată, sămânța cuvântului lui Hristos prinde și aduce roade din belșug. Așa acum de ziua Sfântului Botez al Domnului Hristos, din fărâmurile desprinse de pe masa prea adesea sărăcăcioasă a bietilor muncitori, s'a strâns atâta încât s'a putut cumpăra un frumos prapor cu aproape 1600 lei, iar din daniile cuvenite preotului, cantorului și crâșnicului pentru sfințirea caselor s'a putut colecta pentru biserică suma de 874 lei. Vrednici de amintit sunt: inimosul crâșnic Vasile Rusu, care a donat toată partea lui bisericii, apoi teologul Gheorghe Surdu (cantorul venit și el cu părintele dela Blaj) a donat jumătate din cea ce i-se cuvenea, precum și curatorul primar Ioan Petran. Deasemenea partea cuvenită preotului a fost toată lăsată pe seama bisericii.

Pe lângă această dărnicie a acestor vrednici următori ai propovăduirii lui Hristos, trebuie amintit și faptul că acești buni creștini sunt minunați ascultători a poruncilor lui Hristos și a sfaturilor preotului. Fiindcă au fost multă vreme departe de binecuvântările adevăratei biserici a lui Hristos, mulți au fost lipsiți de împărțirea diferitelor sfinte taine, pe cari n'au voit să le primească din mâna pretinșilor ispravnic ai tainelor lui Dumnezeu de alte religii. Așa că preoții cari merg să-i cerceteze, sunt cu drag așteptați, pentru ai spovedi și împărțăși, a le boteza odraslele și a binecuvânta atâtea și atâtea căsătorii până acum nebinecuvântate. Așa în ziua Sfântului Botez au fost binecuvântate 2 căsătorii și anume: Lucreția Dascăl cu Anton Psihoda și Paraschiva Țăranu cu Gheorghe Frasin.

Cu ocazia sfințirii apelor la râul Letru, credincioșii noștri, într'o ordine deplină admirată de credincioșii celorlalte biserici, au luat parte într'un număr impunător. Vrednic de amintit și de urmat este faptul că acești credincioși, după ce au fost botezați la sfințirea apei, în aceeași ordine au însoțit pe preotul lor până la capelă, unde au primit ultima binecuvântare dela Sfânta Liturghie.

Mulți credincioși de ai noștri ar trebui să învețe multe dela acești fii, cari mai mult sau mai puțin mult cercetați de propovăduitorii învățaturii lui Hristos, mai ales că la noi în Ardeal este urâtul obicei de a lăsa ca preotul să se întoarcă singur dela râu, fapt ce dovedește instrăinare de preot și lipsă de cinste pentru cele sfinte ale lui Dumnezeu.

Iată cum știu să se poarte credincioșii noștri din parohia Brezoiu față de cele sfinte, pentru care, laudă se cuvine lor și pe care Dumnezeu îi va sfinți în lumea aceasta și mai ales în viața de veci, căci Dumnezeu sfințește pe cei cari iubesc

bunăcuviința casei Lui, așa cum preotul se roagă la Sfânta Liturghie: „Sfințește pe cei ce iubesc bunăcuviința casei Tale, Tu pre aceia îi preamărește cu dumnezească puterea Ta”.

Isprava unui cioban

Unde se arată că socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg. Ca la armată. Instrucție și defilare

Iulian Tărău din comuna Hodiș făcuse toată vara pe păstorul la oile satului. Toamna, când i s'a sfârșit anul, și-a adus turma în sat și după ce și-a primit simbria cuvenită, a înspoiat fiecărui om oile. Trei țărani mai ai dracului și-au pus în gând să nu-i plătească nimic, lucru pentru care Iulian Tărău nu s'a supărat de loc, ci i-a oprit frumușel fiecăruia câte o oaie.

Infuriați peste măsură cei trei răi platnici, Balaș Petru, Petra Mihai și Petruț Vasile și-au pus în gând să-l pedepsească pe îndrăznețul cioban și să-și ia oile cu puterea. Zis și făcut. Într'o zi au pornit la drum, cu cele mai năpraznice gânduri asupra bietului cioban, care nici pe departe nu bănuia, amarnica pedeapsă ce i-o hotărâseră cei trei.

Dar cum spune o vorbă, că socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg, așa s'a întâmplat și de data asta.

Văzându-i așa de porniți și hotărâți să nu-i plătească și să-și ia oile cu puterea, ciobanul nu s'a dat bătut, ci a pus mâna pe băta lui cea ciobănească și s'a apucat să-i mai scarmene puținel ca să-i facă mai blânzi. Și, lucru minunat, că sub băta lui cei trei deveniseră mai blânzi ca mieii. După ce i-a îmblânzit cum trebuie, și-a adus aminte că pe vremuri fusese „Zugführer” în cântănie și a început să facă instrucție cu ei, ca să-i desmorțească. Treaba mergea de minune că băta ciobanului nu cruța și comenzile răsuna la stâna ciobanului ca'n curtea cazarmii dela „einundreis-sig Regiment” din Sibiu.

După ce i-a săturat de „niedere” și „haptacuri” prin zăpadă, i-a pus pe tustrei în coloană de marș și-a tras cu ei un „defilărung” până în sat, ca la o zi de zece Mai. Aici le-a dat un repaos și i-a pofțit la o gustare, la o „minajie”. Dar cei trei atâta au așteptat că sătui de instrucție au fugit cu toții la șeful de jandarmi care a arestat pe cioban și l-a trimis în judecată.

Pentru ce a izbucnit războiul japo-no-chinez

Un popor mic ajunge mare prin jerfa fără seamăn a boierilor săi, prin învățătura și hărnicia minunată a tinerilor săi și prin mulțimea copiilor

Adevărata cauză a izbucnirii acestui războiu nu este altceva decât că Japonezii s'au prea înmulțit și nu mai au cu ce se hrăni în țara lor.

Și anume: Țara Japonezilor constă din mai multe insule, cari toate laolaltă n'au decât 60.000 kilometri pătrați. Pe acest teritor locuiesc 70 milioane de oameni, deci pe un km. pătrat locuiesc 1167 de oameni. Pe când în Anglia și Olanda desimea populației la km. pătrat, este de 500 locuitori, în Belgia de 687, în Germania de 327, în Italia 323, iar în România de 61.

Cea dintâi numerotare a populației s'a făcut în Japonia la anul 1721, când populația Japoniei număra 26 milioane de suflete. În anul 1846 erau tot cam 26 milioane, fiindcă țara era împărțită între cam 300 domni și din moșia unui domn într'al altuia nu se putea trece, nici unii pe alții nu se puteau ajutama. Bucate din străinătate nu se puteau cumpăra, pentru că nimenea nu avea voie să con-

strulască corăbii mai mari de 50—100 de tone ca să nu se poată face import. O altă cauză a fost că Japonezii opreau ca să aibă cel mai mulți de trei copii, fiindcă ei bine vedea cât le este de mică țara.

Toate aceste stări s'au schimbat cam minune, de când și cel din urmă domn și proprietar de pământ și-a predat puterea păratului, iar acesta a început să trimite tineri japonezi în Europa la carte. Aceștia li s'au deschis ochii și au început a intra și în Japonia, tot ce era bun în Europa și la anul 1872 erau deja 33 milioane de japonezi, iar în 60 de ani s'a dublat numărul lor, așa că astăzi sunt peste 60 de milioane de japonezi.

Înmulțindu-se populația, s'au îmbunătățit și metodele de lucrare ale pământului, și ca pogonul de 2500 m. de pământ produce astăzi în Japonia cam 650 kg. de orez, și este nutremântul de căpetenie al Japonezilor pe când în India numai 208 kg., în Java și în Statele Unite Nordamericane 292 kg.

Japonezii s'au convins că mai mulți de 60 de milioane de locuitori nu pot trăi pe un teritoriu mic, așa că au început să se gândească la cucerire de alte țări.

Au început mai întâi să-și afle traiul toate zilele prin emigrare în alte țări, dar curând au fost oprți, fiindcă se înmulțeau p grozav.

Și atunci n'au avut alt mijloc decât războiul. Au încercat deci războiul, gândindu-se că, decât să moară de foame, tot e mai bine să moară pe front, iar cei ce nu mor, să câștige pe urmă pământ pe care să poată trăi și urmașii lor.

Astfel s'a ajuns la războiul de astăzi. Pentru noi e o învățătură minunată și pentru acest popor. Înțelegând că copiii sunt o necuvântare pentru familie și stat, oamenii văjați ai Japonezilor i-au sfătuit pe cei de casă, să nu se ferescă de copii. În forma cea mai populația s'a dublat, iar ei au început a cuceri, rând pe rând, tot mai mult teritoriu.

Pilda lor o urmează Italia care a cucerit, tot prin dublarea populației, Africa; și o urmează Germania, care și-a cucerit aproape întreg teritoriul european iar acum e pe cale, să câștige și coloniile.

Pentru ce n'am urma și noi pilda acestor minunată a Japonezilor?

Telegramă

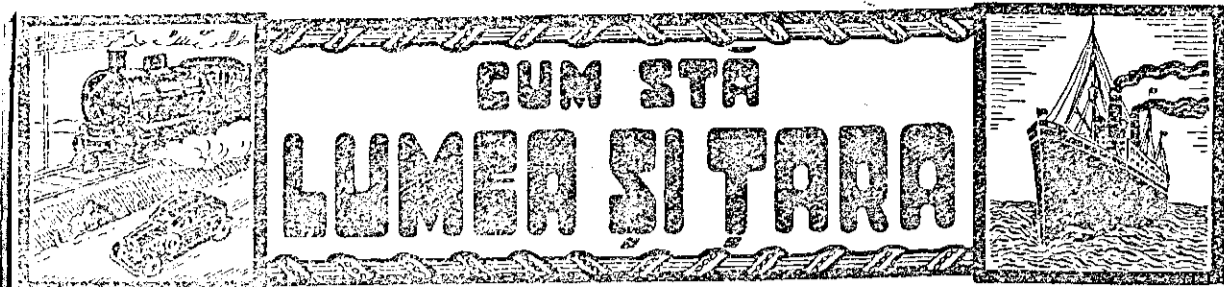
I. P. S. Sale Mitropolitului Alexandru

București, 5 Ianuarie 1938.

Mulțumesc I. P. S. Tale pentru călătoriile de anul nou.

CAROL I

Fără ajutorul poliției. Un fapt obișnuit pentru mulți s'a petrecut zilele trecute la București. În noaptea de Bobotează, prăvălia din I. Paul au fost furate mai multe aparate de radio în valoare de aproape 1000 lei și totuși păgubașul n'a depus o plângere la poliție. Nu pentru că furtul nu fi fost mare, ci pentru că nu mai voia să vorbească lumea despre asta. Totuși, fiindcă și să-și regăsească lucrurile furate, s'a apucat și facă singur dreptate și să prindă pe hoț fără ajutorul poliției. În scurt timp el a izbit să-și găsească lucrurile furate, a aflat și hoții, a trebuit totuși să ceară și ajutorul poliției, căci fără poliție nu se poate face o arestare.

Noui schimbări politice — Dl Vaida și național-țărăniștii — Lupte mari în Răsărit și în Spania

Schimbări și frământări în politica țării

Instalat odată la cârma țării noul guvern s'a pus pe lucru și anunță mari înceri în viața statului nostru. Miniștrii fac la declarații și dări de seamă despre modul cum vor guverna țara și vor lucra în viitor. Situația politică încă nu-i limpezită și țara este într-o continuă frământare și șteptare.

Intrevederile între șefii de partide continuă, zilnic se fac la declarații și au loc mari schimbări în rândurile partidelor.

Frontal românesc al dlui Vaida a trecut mai ales prin grele și mari frământări. Atitudinea de așteptare binevoitoare față de actele noului guvern, pe care Dsa a recomandat-o partizanilor Dsale, n'a plăcut multora și un însemnat grup de valdiști, în frunte cu d. D. R. Ioanțescu a trecut de partea guvernului. D. D. R. Ioanțescu a fost numit ministru al agriculturii și partizanii dsale vor primi însemnate posturi la conducerea țării.

În urma acestor treceri partidul guvernamental va căpăta denumirea de Uniunea Național-Creștină-Țărănească-Românească.

Lucrările pentru întregirea partidului liberal continuă dessemenea, dar după cum se arată semnele, lucrul nu pare a fi atât de ușor și întâmpină numeroase și mari greutăți.

Național-țărăniștii sunt hotărâți să poarte luptă dărză împotriva noului guvern. În acest scop dl Maniu a avut importante consfătuiri și întâlniri cu fruntașii politicii românești.

Chestiunea recunoașterii Parlamentului ales înainte de Crăciun preocupă de-așemenea pe mișt. Dl Maniu ca și partidul național-liberal este pentru o recunoaștere a acestui Parlament.

Călătoria dlui Istrate Mi- cescu în Cehoslovacia

Pentru a întări și mai mult prietenia care ne leagă de aliașii noștri, dl Istrate Micescu a început vizitarea lor în cursul zilelor trecute. Acum ministrul României se află în Cehoslovacia, apoi va pleca în Jugoslavia și de acolo la Geneva unde va reprezenta România și întreagă Mica Înțelegere.

România recunoaște imperiul italian

Gazetele aduc știrea că România pare tot mai hotărâtă să recunoască stăpânirea Italiei în Abisinia.

Intre național-țărăniști și dl Vaida

O încercare de apropiere între aceste două grupări politice pare cu neputință, mai ales azi când atâtea atacuri și frecări au avut loc între ele. Și totuși săptămâna trecută se vorbea de o scrisoare a unui prieten al dlui Maniu către dl Vaida, în care se arată ce roade minunate ar aduce o unire între cele două partide și în care se propunea aceasta. Scrisoarea a fost citită în o ședință a partidului care a respins orice unire și conlucrare cu național-țărăniștii. Ceea ce este mai ciudat însă că național-țărăniștii au desmășit acest lucru și chiar

și dl Maniu, spunând că o astfel de scrisoare n'a fost scrisă niciodată și ca ceace spun valdiștii sunt simple avonuri neadevurate. Fac și valdiștii ca fata căreia nu-l mai vin peștorii și care strigă în gură mare că nu vrea să se mărite.

Declarațiile dlui Maniu

În ședința comitetului executiv a partidului dl Maniu a făcut o lămurită dare de seamă despre situația politică a țării dela 1931 încoco. A arătat care au fost guvernele care s'au perindat de atunci la cârma statului, ce-au însemnat ele pentru țară și cum au fost primite de națiune.

A răspuns tuturor atacurilor nedrepte care s'au făcut partidului național-țărănesc de-o vreme încoco. A arătat care este drumul pe care merge acest partid, scopul frumos pe care-l urmărește, dragostea adâncă pe care o arată față de popor și alipirea și credința neclătinată către tron și dinastie.

Războiul din Spania

Ca tot gerul și viscolul puterale, care s'a abătut în ultimul timp și în Spania, luptele continuă cu furie pe toate fronturile.

În jurul orașului Teruel și pe străzile lui se dă una din cele mai crâncene lupte dela începutul războiului.

Pierderile în rândurile bolșevicilor sunt mari. Pentru recucerirea pozițiilor pierdute, din mâna naționaliștilor, ei au deslănțit atacuri puternice, aruncând în luptă cele mai bune trupe pe care le au. Peste 2000 de soldați bolșevici au pierit în cursul acestor atacuri. Mai multe avioane bolșevice au fost doborâte de naționaliști.

În așteptarea marelui ofensive naționaliste, pe care generalul Franco va deslănțui-o împotriva Madridului, guvernul bolșevic a hotărât ca toți locuitorii să părăsească acest oraș.

Luptele din China

Situația războiului din Răsărit este aceeași. Lupte mari și grele cu pierderi, mai ales din partea Chinezilor. În lupta lor de apărare împotriva Japoniei, aceștia au ales o nouă tactică. Imbrăcați civili pătrund în orașele ocupate de Japonezi făcând numeroase atacuri.

În cursul săptămânii trecute orașul Hanken a fost puternic bombardat de aviația japoneză. Numeroase alte orașe și regiuni au căzut în mâna Japonezilor.

Rusia trimite în continuu arme și munițiuni în China. Ultimul transport de militari și arme s'a făcut numai în zilele trecute.

Ea vrea să slăbească prin aceasta acțiunea japoneză în Siberia, împingând Japonia într-un război de lungă durată. Mai urmărește apoi de ani de zile bolșevizarea Chinei.

China face uriașe comenzi de arme și munițiuni în toate părțile. Înarmarea ei se face în portul englez Hoangkong, care a devenit un uriaș arsenal. Zilnic sosesc aici arme din toate colțurile lumii.

În vederea războiului cu China, care poate se va prelungi încă mult timp, Japonezii au sporit din nou impozitele.

Se pare că Japonezii ar urmări într-o câțva despărțirea Angliei de Statele-Unite și se ferească din război de un război cu Rusia. Ei au declarat că nu urmăresc izgonirea albișilor din Răsărit și că nu au amenințat niciodată Rusia și Anglia, ci doresc ca să se curme cu trimiterea de arme și munițiuni, din alte țări, în China.

Palestina și Evreii

Risipiți și prigoși în întreaga lume, soarta Evreilor va fi pururea aceeași: luptă, frământare și zbucium. Popor înzestrat cu o mare putere de viață, dar condus de un mare dor de a stăpâni și a se ridica de-asupra altora, poporul evreesc va trăi alungat din o țară în alta, pribegind mereu în căutarea unei patrii. Chestiunea evrească și aflarea unei patrii pentru acest popor a fost și este una din cele mai însemnate, mai viu discutate și mai mult frământate chestiuni.

S'a încercat așezarea lor în Palestina, vechea lor patrie. Dar lumea s'a lovit de greutăți de neînvinș la împărțirea acestei țări și planurile au căzut toate baltă. Palestina nu este un pământ pustiu și gol ci este locuită, nu mai poate primi alți locuitori și Arabii s'au ridicat toți ca unul hotărâți să-și apere interesele lor.

S'a vorbit de Madagascar, o insulă mare, care ar putea adăposti mulți Evrei. S'au ocupat de acest lucru mulți, dar mai ales Polonia, care are peste 3 milioane și jumătate Evrei. Cum insula este a Franței, s'a făcut acest lucru în înțelegere deplină cu Franța și se pare că s'a ajuns la un rezultat bun. S'a făcut și o înțelegere în ce privește pregătirea lucrărilor pentru trimiterea primului grup de 30 de mii de Evrei acolo. O comisiune de învățați a studiat această insulă și a găsit-o potrivită pentru așezarea Evreilor. Desemenea se spune că se mai caută și alte insule pentru Evrei. E o chestiune aceasta, care ne interesează și pe noi și n'ar trebui să se treacă peste ea, căci avem și noi destui Evrei veniți în țară, mai ales din Polonia și Rusia dela război încoco.

Vârsta marilor comandanți ai lumii

Intre marii comandanți se numără aceia cari și-au câștigat un nume nepieritor prin faptele lor militare și au schimbat drumul istoriei prin biruințele câștigate.

Cel mai tânăr între marii comandanți ai lumii a fost Hanibal, din Cartagena, o țară de pe vremuri în Africa de Nord, care a câștigat multe biruințe asupra Romanilor.

Napoleon la 28 de ani era un temut conducător de oști, unul dintre cei mai buni ai vremii. Wellington, acela care l-a învins pe Napoleon, a câștigat cele mai frumoase biruințe la vârsta de 31 ani.

Alexandru cel Mare, care a cucerit aproape întreaga lume cunoscută pe timpul său, a murit numai în vârsta de 33 ani.

Nu toți marii comandanți au fost tineri însă. Cei din războiul mondial au fost mult mai bătrâni. Mareșalul Foch era de 62 ani, Petain de 58 ani, Hindenburg de 66 ani, Ludendorff era ceva mai tânăr, avea 49 ani.

Nici cei de azi nu sunt mai tineri. Astfel generalul Gamelin are 66 ani, mareșalul Badoglio, care a cucerit Abisinia, are tot 66 ani. Generalul Miaja, apărătorul Madridului, este de 59, iar generalul Franco, stăpânul Spaniei naționaliste cel mai tânăr dintre colegii săi, este deja în vârstă de 44 ani.

Se vede deci că nu vârsta este hotărâtoare în viața unui comandant, ci curajul și istețimea cu care știe să conducă și să îndrepte armatele în timp de luptă.

STIRILE SĂPTĂMĂNI

Nuntă regescă în Grecia. Duminecă, 9 Ianuarie, Atena, capitala Greciei, a îmbrăcat din zori de zi halna frumoasă de mare praznic, fiindcă în ziua aceea a avut loc căsătoria prințului moștenitor al Greciei cu prințesa Frederica de Brunswick. La acest ales praznic România a fost reprezentată de Maria Sa Marele Voevod Mihai.

Un om mai iute ca trenul. Alergătorul acesta minunat este un țaran muntenegreu, Jojia Milovici. Într-una din zilele acestea el se apucase să ia în răs unul din cele mai vechi trenuri, care trecea pe lângă ogrorul lui. A fost auzit însă de un slujbaş al trenului, care l-a provocat să alege el mai repede, dacă poate, decât trenul pe o distanță de 20 kilometri. Jojia primi și dela întâiul kilometru a lăsat trenul în urmă.

Ger mare în țară. Iarna n-o mânăncă lupii. De unde în preajma Crăciunului ne temeam, că o să trecem sărbătorile fără iarnă, s'a lăsat dintr'odată una din cele mai grele ierni. În multe părți liile ferate au fost înzăpezite și trenurile întârziate. Din cauza viscolului și a frigului, care s'a abătut mai ales în câmpia română, mulți călători au înghețat și au murit de frig în drum, fără a mai putea ajunge acasă. Pe o așa vreme s'au arătat și ceilalți oaspeți ai iernii, lupii. Impinși de foame și frig, au năvălit până în sate, încât sătenii abia se pot apăra de ei.

Secetă și căldură mare în Argentina. Pe când la noi e un frig de îngheață oamenii în drum, din Argentina (America de Sud) vine vestea că pe acolo-i vară și o căldură cum nu s'a mai văzut de mult. De luni de zile n'a mai plouat și seceta amenință să nimicască recolta și pășunile, mai ales la Santa Fe și Las Pampas. La Santiago Estera termometrul a arătat în zilele trecute 47 de grade la umbră.

O mare nenorocire familiară. În comuna Chișineu Criș de lângă Arad s'a petrecut zilele trecute o zguduitoare nenorocire, care a impresionat mult pe locuitorii acestei comune. Funcționarul Emil Frolea era căsătorit de peste 12 ani, avea 2 copii și trăia bine cu soția. Dela o vreme însă șarpele îndolelii s'a strecurat și în inima lui, prefăcându-l fericierea casnică într-un lanț de certuri și dureri. În urma unei discuții avute cu un prieten al său, el s'a întărit și mai mult în această bănuială și întorcându-se acasă și-l împușcat cu un revolver atât soția cât și copiii, cari dormeau. După aceasta Frolea a fugit îndată la calea ferată și s'a aruncat înaintea trenului, care trecea tocmai atunci.

Grâul faraonilor va crește pe pământ francez? Țara grâului în vechime era Egiptul. Aici pământul din valea Nilului este foarte roditor și grâul crește de minune. Mai demult țara era grănarul lumii întregi. Mormintele vechilor regi ai acestei țări vorbesc de un trecut bogat și de o lume înaintată și civilizată. În ele se găsesc multe lucruri din cari ne putem face o iconă despre viața de atunci. Între altele se găsește însă aproape întotdeauna și grâu. Un învățat francez s'a gândit să încerce puterea de încolțire a acestor semințe

și să le cultive pe pământ francez. Și el spune că încercarea a izbutit, grâul a crescut înalt în pai și cu spic bogat în grăunțe. Numai că, nimeni nu crede ca un grâu, după cum spune acest învățat, de acum șapte mii de ani, să mai poată încolți, mai ales că după cercetările dovedite ale unui bun cunoscător, puterea de încolțire a grâului nu durează decât câțiva ani și este învinsă de vreme.

O pățanie ciudată a unor muzicanți turci. Trei tineri muzicanți turci cu clarinete și tobe mari au porait într-o noapte să cânte la o nuntă în satul Kandial. Surprinși pe drum de viscol, ei s'au adăpostit într-o moară părăsită. În cursul nopții 8 lupi au pătruns în moară prin o spărtură a zidului. Unul din cei trei muzicanți, căutând să sperie lupii, spre a-i izgoni, a început să bată din toba. Ceilalți muzicanți au făcut la fel, cântând năpraznic din tobe și clarinete. Speriați lupii au căutat să iasă și au năvălit cu toții la spărtură. Dar încercându-se în zăvălmășala produsă s'au lovit de ziduri și au început să se sfășie între ei cu atâta furie, încât dimineața au fost găsiți cu toții morți.

Dragostea unui bătrân. Acum câțiva ani bătrânul Peter Ștefan de 63 ani, din Ioșia (Oradea) a cunoscut o tânără fată din comuna Biharia, de care spre nenorocirea lui s'a îndrăgostit foc. Erzske, așa se numea aleasa inimii sale, îl găsea însă prea bătrân ca să se mai închege o legătură de dragoste între ei, și bietul bătrân se simțea nenorocit. Anii treceau și dragostea unchișului pentru tânăra fată creștea și mai mult. Cum nu mai putea suferi să trăiască departe de ea, s'a hotărât să o ceară în căsătorie. Fata însă n'a primit și bietul bătrân îndurerat de răspunsul fetei, după ce făcuse ultima încercare, și-a pus capăt vieții.

Când dușmanii se răzbuună. Ferește-mă Doamne de dușmani, aceasta trebuie să fie rugăciunea de fiecare zi a oricărui om. Un dușman îți poate face mult rău și-ți întunecă bucuria vieții. Așa l-a întâmplat și lui Negruț Pavel din comuna Botean în 28 Decembrie. Noaptea s'a trezit bietul om în strigătele vecinilor, că-l arde casa și nutrețul. Când a leșit în curte, a văzut cum l-se face în scrom toată truda lui de un an, iar în grajd și-a găsit vaca străpunsă, sbătându-se în ghiarele morții. Atunci a înțeles că o mână răufăcătoare s'a abătut asupra lui.

Tancuri de buzunar. Armata Statelor Unite a fost înzestrată cu un nou fel de arme, așa numitele „tancuri de buzunar”. Aceste tancuri aleargă cu o luteală de 50 km. pe oră și sunt atât de mici încât în iarba mai mare sau în semănături nu mai pot fi văzute. Soldații cari le conduc stau culcați în ele.

Sburau chinezii acum 2000 de ani? Legănaul culturii și al civilizației n'a fost nici Europa și nici America, ci Asia. Ce n'au inventat acești locuitori ai Asiei? Pe când strămoșii noștri din Europa umblau îmbrăcați în piel de dobitoace și vâneau prin smârcuri și păduri fără de sfârșit, în Asia era o viață cu mult mai înaintată. Locuitorii ei cunoșteau o mulțime de lucruri pe cari Europeii nici nu le bănuiau măcar și cari au fost aduse sau descoperite foarte târziu. Așa se spune că Chinezii ar fi cunoscut foarte de mult și hârtia și praful de pușcă, iar într-o carte veche de-acum 2000 de ani se vorbește de anumite care de sburai, de cari se foloseau învățații pentru studiul stelelor. Lucru este foarte greu de crezut, mai ales că limba în care este scrisă cartea este greu de înțeles.

Cam greu lucrul O bătrână din țelul Carterton (Anglia) cumpărase mai a câțiva ani la o licitație publică un dulap. vede însă că o urmărea blăstămii vechiului pân ai dulapului, căci biata bătrână nu l-a folosit de loc. I-se părea că dulapul locuit de un strigot și că acesta leze în care noapte. Din aceasta pricină nu mai putea niciun servitor și ea însăși era cuprinsă de teamă. S'a hotărât să-l vândă și firește și golul din el, de aceea a și publicat în gazanțul, că are de vânzare un dulap cu un gol. Cumpărătorii s'au găsit îndată și bătrână primit peste 400 de cereri. Toți însă cumpărătorii cereau ca bătrâna să le garanteze în scris existența strigolului în dulap. Ceea firește că ea n'a putut, căci l-a cerut lucrul prea greu.

Șarpele în avion. Venitul cel puternic al șerpilor azi a ajuns să fie folosit în medicină ca un foarte bun leimpotriva multor boale și socotit ca având mare putere de vindecare. De aceea cel veninosi șerpi sunt căutați și plătiți uneori bani scumpi, anume pentru venitul lor. În zilele trecute unui tânăr diplomat belg trebuiau să l-se facă injecții cu venin de cob un foarte veninos șerpe, împotriva unei din țările calde. Cum n'avea un asemenea șarpe la Bruxelles, s'a hotărât aducerea lui din Germania cu avionul. Și astfel veninosul șerpe plătit cu bani grei pentru otrava lui, a fost transportat cu avionul până în Belgia.

Gazetă nouă. La 15 Ianuarie 1938, pare la București, Revista „Chemarea”, org de luptă profesională al funcționarilor publici. Oficiu de Informații, Conștientos, cu articole semnate de: I. P. S. Patriarhul Miron, D. Prof. Nicolae Iorga, Ion Al. Brătescu-Volner, Dr. Gh. Banu, Ing. Banu, Ing. M. P. Florescu, Popescu Moșoia, Stănescu-Buzău, Luchian Iași, A. Climescu-Hotin, C. Scripcă Orhei, etc. Complectată cu un bogat material documentar dări de seamă, potrete, cronici juridice, medicale, profesionale, sportive, literare, interne externe, informații, etc., Revista „Chemarea” a Funcționarilor Publici, cuprinde tot ce poartă interesul viața de Stat și pe funcționarul public.

Între 14—21 ani fetele germane vor sta în slujba „Muncii casnice”. În Germania s'a luat nu de mult hotărârea ca toate fetele între 14 și 21 ani să fie obligate a face acum serviciul „Muncii casnice”. Acesta slujbă va fi și o școală pentru fiecare femeie o pregătire a ei pentru ceace are de îndeplinit în societate, și mai ales pentru viața soției și mamă, care o așteaptă. Serviciul va fi făcut în școli de gospodărie, spitale, case de odihnă, grădini pentru copii.

BATERIILE USCATE DURA-OPTIM (Acumulatori uscați) întrebuințate în toate acumulatorilor pentru încălzirea filamentelor a lămpile de radio, sunt indispensabile unde se cere o audijie radiofonică perfectă de lungă durată și economică. Ele nu necesită nici o îngrijire sau vre o îngrijire specială. Capacitatea lor enormă se datorește regenerării prin aerul atmosferic. Se găsesc în toate magazinele, iar cu lămuririle tehnice vă stăm la dispoziție **UZINELE DURA S. A.** din Timișoara. 892 (2-2)

Numeri de probă din „Unirea Poporului” trimitem bucuroși acelora cari ne cer printr-o carte postală.

Scrisori către săteni

Bade Ștefan

Când îți citesc scrisoarea, par'că ma aflu iar acasă între al mei, și par'că stau chiar în dumneata de vorbă. Așa mi-le spun în scribere, ca și cum am fi de față unul cu altul. Șteleg greutățile despre cari îți scrii, și văd și e tocmai cum spui.

Îmi pare bine însă, că pe lângă toate aceste greutăți, cari sunt pe toată lumea acum, fiind vine iarna și trebuie să în casă câte și mai multe, te mai gândești și la alte lucruri, și aș vrea să știu cum îți va merge la „comuniști“ bată-l pustia să-l bată.

Mă întreb că oare de ce sunt el împotriva lui Iesus Hristos și ar face orice, ar cheltui bani cât de mulți, numai să nu-l mai cîntească omenii și să-l lase de o parte? Îți voi răspunde pe rând la tot ce mă întreb și mă voi aștepta să îți dau sfaturile cari mi-le ceri, și să-ți tălmăcesc învățăturile comuniștilor.

Se numesc comuniști niște oameni cari n'au avut și n'au nimic nici acum, fiindcă sau n'au avut, sau și-au prădat fără socoteală tot ce au avut. Aceștia, văzându-se acum la apă de lemn, ar vrea ca toată averea câtă se află într-o țară să fie a tuturor; adică mai bine zis, să se bucure și ei de ceea ce au învins până acum alții, cu trudă și cu sateală. Între ei se află și omeni cu stare, cari însă dorenc să ajungă și mai mari bogăți, sau chiar conducători și dictatori, sau să apuce și țara fără locuri cari altcum nu le pot apuca, ca să fie ei domni și stăpâni pe averea țării, pentru care ei n'au muncit nimic până acum.

Ei ar vrea, ca toți oamenii să fie unul ca altul. Adică să n'abî nimenea nimic, ci tot să produce pământul țării să fie o avere comună, din care ei, conducătorii să-și ia cât vrea, iar mulțimii și poporul să-l dea cu porția, cum se dă acum în Rusia: câțiva înși folosesc toată averea țării, iar mulțimea moare de foame.

Felul acesta de a conduce o țară nu e bun, căci nu e potrivit firii omenești. Nu toți oamenii sunt unul ca altul, nici cuminți, nici ch bzuți, nici harnici. Unuia îi place să muncească, altuia să lenească. Unul știe să lucreze cuminte, altul prost și fără socoteală. Au mai încercat și alți oameni să facă lucrul acesta, să lucreze toți la fel, apoi să împartă venitul în părți egale; dar nu s'a putut. Să-ți aduc numai o pildă.

Pe la anul 1840 mareșalul francez Bonaparte a cucerit Algeria din Africa. Sultanul Abdel Kader se retrase în munți, iar țara a rămas fără de locuitori. Mareșalul văzând niște câmpii întinse, își puse în gând să le lucreze. Dar cu cine? Cu soldați de-al său. Le zise deci: Noi am cucerit țara asta cu armele noastre, dar țara asta nelucrată va fi un pustiu. Trebuie deci să o și lucrăm ca să aducă roadă. Iată câmpia asta să fie a voastră. Eu vă voi da unelte, instrumente, vite, și solda și mâncarea tot ca până acum. Voi să lucrați, iar ce veți culege la toamnă, să împărțiți între voi.

Soldații s'au învins, și în curând au format trei sate, cari aveau să fie începutul acelei republice comuniste.

Anul întâi a mers bine, și soldații coloniști au împărțit toamna roade frumoase. Anul al doilea a mers mai slab iar în anul al treilea a mers mareșalul să vadă ce mai fac coloniștii săi. Află însă câmpurile pustii iar pe omeni frândăvind. Întreabă, care e pricina, și unul mai înțelept îi răspunde zicând:

— Domnule mareșal, gândul d-voastre a fost foarte bun, dar acum nu mai merge, deoarece unul fiecare își zice: Pentru ce să lucrez eu mai mult decât acela sau celalalt,

când la toamnă tot numai atâta culeg sau capăt ca și el.

Pe nici unul nu-l mai trage inima la lucru, ci fiecare caută numai să nu lucreze el mai mult decât altul. De vom mai rămânea așa, va pieri toată recolta din anul acesta, iar în anul viitor nu va mai lucra nimenea. Ne-am pus cu toții pe același plan, adică al lenii. Dacă vrei să mai rămână colonia aceasta, împarte pământul, și lasă să lucreze fiecare pentru noi, și cine cât poate aduna, să fie a lui, și să nu împartă cu nimenea. Atunci nu trebuie să ne mai dai unelte, nici solda, căci ne vom câștiga noi toți cât ne trebuie, căci pământul e bun și roditor dacă îl lucrezi, dar dacă știi că roada trebuie s'o împărți cu toți leneșii, nu te trage inima să mai lucrezi.

Mareșalul a împărțit pământul în părți egale și l-a dat soldaților ca să fie al lor. După trei ani însă, părțile nu mai erau egale, deoarece cel mai leneș și-au vândut din partea lor celor mai harnici, și așa unii aveau câte două și trei părți, iar alții erau muncitori cu zina pe la alții mai harnici. Atunci mareșalul a zis: — Se vede că așa e firea omului, ca ce are, să știe că e al lui. Atunci îl trage inima să lucreze; iar cine nu e harnic, trebuie să aibă mai puțin decât cel harnic. Cine vrea să mai facă comunism, facă, dar va vedea că nu merge.

Lucrul acesta îl putem încerca și cu niște copii de doi ani. Să le dai anume jucării, cari să nu fie una ca alta și să le spui să se joace cu ele împreună. Dacă vei da copiilor și niște bomboane, o să vezi că în mai puțin de un ceas, fiecare va avea jucăria lui, și se mulțumesc, cel cu jucărețul mai mică, a mai luat și două trei bomboane, dar vrea să fie a lui ce are, și să nu fie mai mulți stăpâni pe același lucru. Așa e firea omului. Ei vrea să fie proprietar, fie și pe mai puțin, numai ce are să fie a lui.

Apoi mă întreb, pentru ce urăsc ei și lucrează împotriva Mântuitorului Hristos. Răscolitorii comunismului au fost toți J dani, cari au fost întotdeauna dușmani ai numelui lui Hristos și ai creștinilor. Ei vreau să fie ei stăpâni pe toate averile țării, iar creștinii să le fie lucrători și lobagi. Dacă mai sunt și între creștinii comuniștii, cum vor fi prin Rusia, Mexic și Spania, aceștia sunt dușmani ai lui Hristos, fiindcă Hristos a făgăduit că odată va judeca lumea și va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Apoi, știi dumneata, că omul care se cunoaște rău și blăstămat, nu prea se bucură de judecată și de răsplătă. Ar vrea să nu mai fie Hristos. Dar ori cât ar vrea el, Hristos va împlini ce a zis, căci cerul și pământul vor trece, dar cuvintele lui nu vor trece.

Îți voi scrie și altă dată. Rămâi cu bine.

N. Lupu

Aviz. Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor sociale, Direcția Muncii, Serviciul Organizării și Ocrotirilor sociale, Nr. 129.032 din 30 Decembrie 1937, ne încunoștințează, că a constat că dispozițiunile Legii pentru reglementarea repausului duminical și al sărbătorilor legale, nu se respectă de către întreprinderile comerciale și industriale.

În consecință ne invită a lua urgente măsuri pentru aplicarea Legii, procedând în conformitate cu art. 25 și 28 din Lege, la dresarea de procese verbale de contravenție și la închiderea întreprinderilor contraveniente pe tot timpul de repaus legal.

Iubiți cetitori!

Nu uitați să trimiteți prețul abonamentului la foaie!

Asociațiile agricole „Bunii gospodari“

Mijlocul cel mai potrivit prin care s'ar putea îmbunătăți viața economică a țării noastre și s'ar asigura țăranimii un viitor vrednic de bogăția și frumusețea țării, scăpând-o de necazurile ce-o apasă, sunt asociațiile. Bine înțeles că acele asociații cari urmăresc îmbunătățirea și ridicarea agriculturii noastre.

E cunoscut de mulți că suntem o țară agricolă și că trăim de pe urma agriculturii. Ceeace este greu însă pentru agricultori, mai ales pentru țărani, este faptul că produsele lor nu sunt prețuite cum ar trebui și că este prea mare deosebire între ceea ce vând ei și între ceea ce cumpără din prăvălii și târguri, între produsele agricole și industriale. Un alt neajuns este că țaranul, cu mijloacele pe cari le are azi, nu poate produce de pe același pământ atâta cât poate produce marele proprietar cu mijloacele lui. Pentru a feri agricultura de aceste neajunsuri și pentru a veni în ajutorul agricultorilor, Statul a adus o mulțime de legiuiri foarte bune, ca primele de export, cumpărări în contul statului și altele, de cari însă durere nu se folosesc decât marii proprietari și aceia cari fac pe mijlocitorii.

Și se vor bucura și pe mai departe tot ei, căci știu unde și cui să se adreseze, și micilor proprietari, țăranilor, nu le vor folosi nimica, dacă nu se vor asocia și ei cât se poate de repede în așa numitele asociații »Bunii Gospodari«.

Căci ori câte sfaturi și ajutoare ar da Statul, ele nu pot avea rezultatul dorit, decât numai atunci când mulțimea cea mare a țăranilor vor fi uniți și organizați bine pentru apărarea intereselor lor și vor folosi în munca lor sfaturile și îndrumările prețioase ce li-se dau de către cei puși s'o facă aceasta.

De lipsa de capital tot micii proprietari și țăranii sufer, căci neavând bani să-și cumpere uneltele și vitele trebuincioase unei cultivări cât mai bune a pământului, munca lor nu poate avea rezultatul dorit.

Însă prin organizare și unire toți micii gospodari vor dobândi garanții mai temeinice pentru împrumuturile cari vreau să le facă. Prin asemenea asociații desfacerea produselor lor va fi deasemenea asigurată, căci vor putea produce o marfă bună și curată și astfel câștigul nu va mai intra în mâna negustorilor, ci în punga lor.

Ministerul s'a străduit mult pentru acestea asociații și azi, când se pun la îndemână tuturor statutele acestor asociații, cari aduc atâtea foloase, n'ar trebui să rămână niciun sat în care să nu fie asociațiile »Bunilor Gospodari«.

Mai ales că pentru constituirea lor nu trebuie nici capital, membrii lor nu sunt obligați nici la muncă în comun, nici la desfacerea în comun a produselor. Asociațiile sunt mici grupări de oameni luminați, dornici de-a lucra cât mai bine pământul pe care-l au, de-a se folosi în munca lor cât mai mult de descoperirile

și binefacerile științei și ajutorul pe care li-l dau cei cari vreau ridicarea țărânimii și îmbunătățirea agriculturii.

Prin ele se va ajunge la sporirea și îmbunătățirea producției. Muncile vor fi făcute la timp cu mașini și unelte potrivite vremilor în care trăim.

În sânul acestor asociații, agricultorii se pot mai bine înțelege între ei asupra modului de-ași lucra pământurile, întrebându-se în comun mașinile și uneltele eu cari se pot mai ușor aproviziona, și și vor desface mai ușor și produsele lor.

Prin aceste asociații se pot crea apoi instalații de curățit semințele, cooperative, de desfacere și aprovizionare. Se vor organiza excursii, concursuri, câmpuri de experiență, case de sfat și cetire, și multe alte lucruri bune și în floare, la plugarii din Apus.

Deasemenea prin aceste asociații mai ușor își vor putea asigura culturile, vitele, mașinile pentru cazuri de nenorociri. Ajutorul împrumutat va fi mai ușor, și în fața legii vor fi mai puternici în apărarea, intereselor lor.

Ar fi un lucru cât se poate de frumos, dacă s'ar putea înfăptui astfel de asociații chiar acum în timpul iernei, când plugarii nu sunt așa de ocupați și au mai multă vreme.

log. A. Degan

Tara tăcerii veșnice

O țară unde să nu se audă nimic, unde cel mai mare șgomot să nu fie nici măcar simțit, fără îndoială că pe pământ nu este. Țara aceasta minunată, unde niciodată nu se aude nimic, chiar dacă s'ar prăvăli munții, e luna. Acolo stăpânește o veșnică tăcere. În lună nu se aude nici un sunet, nimic, săci sunetul e o tremurătură a aierului și în lună nu este deloc aier.

Acolo sunt munți uriași și șesuri întinse, toate însă goale și fără de viață. Luna este țara pustului nesfârșit, căci nimic nu poate trăi fără aier. Munții ei n'au nici zăpezi, nici ghețari, nici izvoare și râuri, totul este pustiu și mort.

Ce este acum de cealaltă parte a pământului

Forma pământului este aceea a unui glob uriaș, puțin turtit la margini. Ca pământul este rotund, azi n-o mai trage nimeni la îndoială. Vapoarele cari străbat mările ajung iar la locul de unde au plecat.

Dacă am duce o linie din țara noastră prin mijlocul pământului, linia aceasta ar răzbi dincolo în Oceania (Australia). Și în aceste lecure este iarnă și vară ca și la noi, numai că nu se potrivesc. Atunci când la noi este iarnă grea și ger cumplit ca acum, acolo e vară, în toilul seceriișului, și întors, când acolo e iarnă și frig, la noi e căldura cea mai mare, miezul verii.

În Septembrie când la noi începe toamna, acolo-i primăvară. Vara începe acolo în Decembrie și iarna în Iunie.

Pricina acestei deosebiri este că o jumătate de an soarele se apropie mai mult de o parte a pământului, de cea de miazăzi, și cealaltă jumă-

tate de an de partea de miazănoapte. Firește că atunci când soarele este mai aproape de noi, avem vara, și când se departă, atunci începe iarna.

Ziua și noaptea sunt întocmai ca la noi, cu deosebirea că în vreme ce noi avem ziua, acolo-i noapte. Când la noi lumea se culcă, acolo se face ziua și începe lucrul.

Un leac împotriva leprei

Leprea este una din cele mai grozave boale. Seceră mii de vieți, mai ales în Răsărit și durează foarte mult. Cel cuprins de lepră poate trăi încă multă vreme, dar este un om pierdut, un om de jumătate mort. Fiind foarte lipicioasă, bolnavii sunt ținuți departe de lumea celor sănătoși și viața lor e un adevărat chin.

Medicii s'au străduit din răsuperi pentru a afla leacul acestei boale, pentru a pune capăt atâtor suferinți.

După îndelungate studii, încercări și cercetări făcute, de un învățat suedez Iohn Reestri, se spune că s'ar fi aflat un leac împotriva acestei îngrozitoare boli. El a lucrat în continuu în țările bântuite de lepră. A vizitat Abisinia și alte regiuni din Africa, unde se găsesc spitale de leproși, (leprozerii), precum și cea mai mare leprozerie din America de Sud, dela Aqua de Dios, unde sunt peste 5000 de leproși.

În aceste locuri el a încercat puterea leacului său și rezultatele au fost din cele mai îmbucurătoare. În urma leacului acestui doctor, multe din semnele boalei dispar, rănile se închid și mulți bolnavi se vindecă. Noul leac va fi fabricat în curând în cantități mari, pentru a fi introdus în întreaga lume și astfel să se vină în ajutorul atâtor nefericiți.

Cum putem cunoaște ouăle dacă sunt proaspete?

La ouăle vechi gălbenușul se lasă în jos, cecace se poate vedea dacă ținem oul în fața unei luminări aprinse, iar clătinat se aude o mică lovitură. Pentru a afla însă vechimea ouălor, topim 125 grame (e 8-a parte dintr'un kgr.) sare de bucătărie într'un litru de apă curată și după ce sarea s'a topit, afundăm oul în apa aceasta. Oul proaspăt va cădea la fundul apei, cel din ajun nu va atinge fundul, dacă e de 3 zile plutește în apă, iar mai vechiu de 5 zile face la suprafața apei.

Câte cărți sunt în lume. De atunci de când s'a descoperit tiparul și până azi, cărțile s'au înmulțit și răspândit ulmitor de repede. Înainte vreme cărțile erau scrise cu mâna și erau grozav de scumpe. O carte prețuia cât o avere de cele mari. Azi sunt mai ieftine, și oricine se poate împărtăși din binefacerile și lumina lor. La o mare adunare a bibliotecarilor, ținută nu de mult la Paris (Franța), s'a constatat că sunt nu mai puțin de 30 milioane de cărți. În fiecare an apar peste 200 mii de cărți. Numai în cinstea marelui împărat Napoleon s'au scris peste 70.000 de volume.

Cărți nouă

„Avântul“, cunoscuta gazetă de pe Valea Jiului din prilejul împlinirii alor 10 ani de existență a apărut într'un frumos număr de sărbătoare bine scris și cu mult gust aranjat.

Cuprinsul bogat pe care-l are, colaboratorilor atât de cunoscuți în scrisul românesc, cari semnează articolele sale, sunt o dovadă că „Avântul“ se află în deplină vigoare și că va continua ca și în trecut lupta începută pentru răspândirea ideilor sănătoase și apărarea intereselor românești în această frământată regiune a țării noastre.

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

POSTA
GAZETEI

Delamureș. Cu părere de rău vă anunțăm că articolul D-Voastre nu-l mai putem publica întrucât a sosit prea târziu, după ce noi am fost publicat despre chestiunea tratată de Dvoastre.

Cetitorii cari n'au primit vr'un număr de gazetă sunt rugați să ne anunțe despre aceasta și le vom trimite altul. Noi trimitem tuturor gazetă. Se poate însă întâmpla ca adresa de pe gazetă să se desfacă și astfel să se piardă. Toți acetia cari ne trimit bani pentru foaie sunt rugați să pună și numărul adresei cu care le merge foaia.

Dlui A. Ș. L. Scrisoarea D. Voastră, foarte drăguț și inteligent scrisă, mă îndeamnă din nou a vă ruga, să continuați a scrie la „Unirea Poporului“, însă nu sub anonim, ci ca puțin directorul acestei gazete să vă cunoască numele. Cum vă puteți închipui ca nici această care răspunde pentru întreg cuprinsul gazetei să nu știe, de cine sunt scrise rândurile cutare. Mie unuia îmi pare foarte rău că condeiele D. Voastre nu se pun la dispoziția gazetelor și revistelor noastre spre binele patriei și bisericii. Iată, prin urmare, că frumoasele dvs. vinete pe cari le-am scris despre D. Voastră, le repetez și a doua oră. Am făcut apel, prin această gazetă, la toate condeiele cari pot să vină spre folosul cititorilor noștri, să ne ajute în răspândind cultura și moralitatea creștină în sânul poporului aceluia, pe care, cu atâtea jertfe, servim de mai bine de 19 ani. Și, între colaboratorii noștri, au fost — har Domnului — și încă oameni de seamă! Deci, la revedere!

Parohia Română greco-catolică Sf. Gheorghe din Canton, Ohio

Aviz

Parohia Română greco-cat. Sf. Gheorghe din Canton Ohio U. S. A. (America), dorind să aibă un preot din Transilvania, lansează prin această cale un apel călduros către onorați preoți, cari au aprobarea Excelenței Sale D. Alexandru Nicolescu, Mitropolitul Blajului și dorii să vină în America, să se adreseze la numitel parohii pentru informațiuni detaliate.

Adresa: Noua parohie Greco-Catolică Sf. Gheorghe 1837 — 7 th. St. N. Canton Ohio U. S. A. America 910 (2-2)

Anunț

De vânzare un loc de casă în strada Episcop Lemeni (lângă casa profesor N. Comșa). Informațiuni la administrația gazetei

911 (1-2)

După ce ai citit această gazetă, dă-ți s'o cetească și alții, ca să vadă și ei că „Unirea Poporului“ este cea mai credincioasă prietenă a țăranilor noștri.